

Sygn. akt I C 1271/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2017r. .

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant Aniela Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2017r. w Środzie Śląskiej

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko R. Z.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda M. B. na rzecz pozwanego R. Z. kwotę 2.417,00 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje powodowi M. B. uiścić na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej kwotę 931,29 zł (dziewięćset trzydzieści jeden złotych dwadzieścia dziewięć groszy) tytułem nieopłaconych kosztów poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Z)

K.. 21 dni

18.01.2017r.

UZASADNIENIE

Powód M. B. domagał się zasądzenia od pozwanego R. Z. kwoty 11.398,66 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego liczoną wg norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że pozwany w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej zlecał powodowi wykonanie na swoją rzecz usług transportowych. Zlecane one były w ten sposób, że pozwany telefonicznie lub za pośrednictwem poczty elektronicznej uzgadniał trasę przewozu (miejsce załadunku i wyładunku) oraz wysokość wynagrodzenia (każdorazowo w euro), a po jej wykonaniu przysyłał powodowi w formie wiadomości elektronicznej dokument zlecenia spedycyjnego potwierdzającego wszystkie te ustalenia. Dokument zlecenia spedycyjnego stawał się następnie podstawą do wystawienia faktury VAT za wykonaną usługę. Pozwany zlecił powodowi przewóz na trasie K. (Słowacja) G. (Niemcy). Został on wykonany w dniach od 6 do 7 czerwca 2012 roku. Za wykonaną usługę wystawiona została w dniu 30 czerwca 2012 roku faktura VAT na kwotę odpowiadającą ustaleniemu wynagrodzeniu po przeliczaniu na złote, zgodnie z obowiązującym kursem ustalonym przez NBP. Faktura ta doręczona została pozwanemu i została ona przez niego bez uwag przyjęta. W związku z brakiem płatności powód wezwał pozwanego do zapłaty ww. faktury. Pozwany nie kwestionując w jakimkolwiek wymiarze jej zasadności wskazał, że przyczyną braku zapłaty są jego problemy finansowe. W dniu 31 stycznia 2013 roku ówczesny pełnomocnik

powoda pisemnie skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty wynikającej m.in. z faktury VAT (...). Pomimo tego wezwania dłużnik nie wykonał ciążącego na nim zobowiązania.

W odpowiedzi na pozew R. Z. wniósł o oddalenie powództwa, a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przypisanych. W uzasadnieniu wskazał, że zaprzecza okolicznościom dotyczącym zawarcia umowy o przewóz towarów, warunkom umowy oraz wykonaniu przez powoda na rzecz pozwanego usługi transportowej objętej fakturą VAT nr (...). Pozwany wskazuje, że zlecenie spedycyjne nr (...) nie zawiera podpisu osoby upoważnionej i nie może być podstawą ustalenia warunków łączącej strony umowy. Ponadto zlecenie spedycyjne zostało wystawione później niż miał nastąpić transport ładunku. Zlecenie spedycyjne zostało wystawione dnia 19 czerwca 2015 roku, a dotyczy kursu, który miał się odbyć 06- 07 czerwca 2015 roku. Pozwany zaprzeczył aby uzgadniał z powodem telefonicznie lub za pośrednictwem poczty elektronicznej przed wykonaniem usługi, warunki transportu na trasie K.- G.. Pozwany podnosił również, że z treści zlecenia spedycyjnego nr (...) wynika, że wynagrodzenie ustalone było w PLN a nie w Euro jak twierdzi powód. Pozwany zarzuca, że na fakturze nr (...) nie widnieje podpis osoby upoważnionej do odbioru i podpisywania dokumentów. Podnosi, że wystawiona faktura VAT nie stanowi dowodu istnienia wierzytelności, gdyż powód nie przedstawił żadnych dokumentów potwierdzających istnienie wierzytelności, w szczególności umowy zlecenia transportowego bądź dokumentu wydania WZ świadczącego o wykonaniu przez powoda na rzecz pozwanego usługi transportowej za kwotę 11.398,66 zł. Pozwany wskazał, że z faktury Vat nie wynika sposób obliczenia należności (liczba kilometrów oraz rodzaj i ilość towaru). Pozwany wskazuje również, że przed wszczęciem postępowania strony prowadziły pisemną korespondencję, w której pozwany w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty, zażądał od powoda przedstawienia dokumentów świadczących o wykonaniu usługi transportowej, a tym samym istnienie wierzytelności. Do chwili obecnej pozwany nie otrzymał od powoda żadnych dokumentów. Pozwany zaprzecza jakoby powód wzywał go o zapłatę ww. faktury jak również, że pozwany nie kwestionując w jakimkolwiek wymiarze ich zasadności wskazał, że przyczyną braku zapłaty są jego problemy finansowe. Pozwany nie otrzymał od powoda za pośrednictwem poczty elektronicznej wezwania do zapłaty. Nie otrzymał również wezwania do zapłaty z dnia 31 stycznia 2013 roku gdyż zostało wysłane na błędny adres.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

R. Z. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...) Transport A. Polska R. Z. w S. do dnia 31 października 2012. P. pozwanego w ramach prowadzonej działalności gospodarczej był J. B.. Adresem miejsca wykonania działalności przez pozwanego były S. ul. (...). Organizowaniem transportu na terenie kraju i Europy, nadzorowaniem firm transportowych, weryfikacją dokumentów związanych z transportem w firmie pozwanego zajmowali się pracownicy.

Dowody: wydruk z Centralnej Ewidencji Działalności Gospodarczej k. 292

zeznania świadka J. B. k. 388

zeznania świadka A. M. k.556

R. Z. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą (...) Transport A. Polska R. Z. w S. zlecał transport towarów M. B. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą M. B. usługi transportowe w 2012 roku. Współpraca oparta była na zleceniach ustnych potwierdzanych każdorazowo zleceniem pismenym przesyłanym faxem lub na adres poczty elektronicznej M. B.. Po przyjęciu zlecenia przez powoda pracownik (...) Transport A. Polska R. Z. w S. kontaktował się z wyznaczonym kierowcą oraz udzielał wskazówek dotyczących relacji przewozu.

Dowody: zeznania świadka A. M. k.556

zeznań świadka K. K. k. 351

zeznania świadka T. T. k. 447

zeznania świadka P. W. (1) k. 562

przesłuchanie powoda k. 590

Dnia 19 czerwca 2012 roku zostało wystawione przez (...) Transport A. Polska R. Z. w S. zlecenie spedycyjne nr (...) z oznaczeniem załadunku w dniu 6 czerwca 2012 roku w US (...) i oznaczeniem rozładunku w dniu 7 czerwca 2012 roku w (...) w G., fracht został oznaczony na 128 + 23 % VAT za tonę, a termin płatności 45 dni przelewem. Termin płatności za wykonaną usługę transportową liczony miał być od daty otrzymania poprawnie wystawionej faktury wraz z kompletem wymaganych dokumentów oryginałów CMR, kart postojów oraz innych dokumentów niezbędnych w transporcie na przykład *lieferachiein*, kwit paletowy, dokument WZ. Zleceniodawca zastrzegł sobie możliwość dokonania zapłaty za usługę transportową w momencie wpłynięcia na konto zleceniodawcy wynagrodzenia za usługę. W razie powstania podczas przewozu jakichkolwiek strat, braków lub uszkodzenia załadunku zleceniobiorca zobowiązał się do natychmiastowego pisemnego powiadomienia zleceniodawcy oraz do pokrycia pełnych kosztów powstałych z tego tytułu.

Dowód: zlecenie spedycyjne nr (...) k. 8-10

W dniu 30 czerwca 2012 roku M. B. wystawił (...) Transport A. Polska w S. do zlecenia spedycyjnego (...) fakturę VAT nr (...) za usługę transportową wskazując cenę netto 9267,20 zł oraz wartość brutto 11 1398,66 zł.

Dowód: faktura VAT nr (...) z dnia 30 czerwca 2012 r. k. 11

Fakturę VAT numer (...) do zlecenia spedycyjnego nr (...) M. B. przywiózł osobiście do siedziby (...) Transport A. w S.. W momencie złożenia faktury następowała procedura weryfikacji usługi transportowej. Pracownik (...) Transport A. A. M. w ramach tej procedury potwierdziła przyjęcie faktury oraz dokonała adnotacji na zleceniu spedycyjnym nr (...), że brak jest dokumentów do samochodu o numerach rejestracyjnych (...), które powód miał uzupełnić. Zapłata za fakturę miała nastąpić po dostarczeniu przez powoda wszystkich dokumentów

D. o d y : zeznania świadka A. M. k.556

zeznania świadka J. B. k. 388

Pismem z dnia 31 stycznia 2013 roku M. B. za pośrednictwem pełnomocnika wezwał (...) Transport A. R. Z. w S. do zapłaty kwoty 83.845, 73 zł wraz z należnymi odsetkami ustawowymi wskazując, że wierzytelność ta wynika z niezapłaconych faktur VAT m.in. (...). Wezwanie zostało wysłane na adres S. ul. (...).

D. ó d : przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 31 stycznia 2013 roku wraz z dowodem nadania k . 14- 16

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód M. B. domagał się zasądzenia od pozwanego R. Z. kwoty 11.398,66 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty tytułem wyangrodzenia za usługę przewozu towarów objętej wystawioną przez powoda fakturą VAT nr (...).

Pozwany zaprzeczył w całości twierdzeniom powoda dotyczącym wykonania przez niego na rzecz pozwanego usługi przewozu towarów objętej wystawioną przez powoda fakturą VAT nr (...), a także wysokości dochodzonej wierzytelności.

Obowiązkiem powoda było zatem wykazanie istnienia przesłanek prawotwórczych dla skutecznego dochodzenia określonego w pozwie roszczenia i zgłoszenie stosownych wniosków dowodowych.

Zgodnie z art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie swojego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. W umowie tej przewoźnik, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, zobowiązuje się do przewiezienia osób lub rzeczy, osoba zaś korzystająca z usług przewoźnika – do zapłaty określonego wynagrodzenia. Do elementów przedmiotowo istotnych umowy przewozu należy: ustalenie przedmiotu przewozu i trasy przewozu oraz określenie wynagrodzenia należnego za przewóz.

Do przewozu w zakresie poszczególnych rodzajów transportu stosuje się przepisy niniejszego tytułu tylko o tyle, o ile przewóz ten nie jest uregulowany odrębnymi przepisami. (art 745 k.c.) Problematykę transportu drogowego reguluje ustawa z 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 1414 ze zm.). Wspomniana ustawa określa zasady podejmowania i wykonywania: 1) krajowego transportu drogowego; 2) międzynarodowego transportu drogowego; 3) niezarobkowego krajowego przewozu drogowego; 4) niezarobkowego międzynarodowego przewozu drogowego. Jeśli chodzi o przepisy międzynarodowe z zakresu transportu drogowego, wskazać należy, że Polska jest stroną konwencji genewskiej z 19 maja 1956 r. o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) (Dz.U. z 1962 r. Nr 49, poz. 238 ze zm.).

Powód zobowiązany był zatem do wykazania przedmiotu przewozu, trasy przewozu, wysokość wynagrodzenia należnego za przewóz. Na dowód swoich roszczeń powód przedłożył zlecenie spedycyjne nr (...), z którego wynikało, że przewóz miał się odbyć na trasie US (...) w G. za wynagrodzeniem 128 + 23 % VAT za tonę. Termin płatności za wykonaną usługę transportową liczony miał być od daty otrzymania poprawnie wystawionej faktury wraz z kompletem wymaganych dokumentów oryginałów CMR, kart postoju oraz innych dokumentów niezbędnych w transporcie na przykład *lieferschiein*, kwit paletowy, dokument WZ. Powód przedłożył także wystawioną w dniu 30 czerwca 2012 roku do zlecenia spedycyjnego (...) fakturę VAT nr (...) za usługę transportową wskazując cenę netto 9267,20 zł oraz wartość brutto 11 1398,66 zł. Zawniósł również dowód z zeznań świadków K. K., T. T., W. O., M. P., P. W. (2) na okoliczność treści umowy, rodzaju wykonywanych przez powoda na rzecz pozwanego czynności, sposobu oraz terminów realizacji umowy, braku kwestionowania przez pozwanego wykonywanych na jego rzecz przez powoda usług, kompletnej i prawidłowej realizacji transportów objętych kwestionowaną przez pozwanego fakturą Vat.

W ocenie Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało zasadności ani wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia. Stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu. Interpretacja pojęcia „faktu” musi prowadzić do łączenia go wyłącznie z faktami prawnymi. Tylko z takimi faktami bowiem normy prawa materialnego wiążą w swych hipotezach określone konsekwencje prawne (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 listopada 2007 r., II CSK 293/07)

Przedłożona przez powoda faktura VAT nr (...) jest dokumentem prywatnym, który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. (art. 245 k.p.c.) Mimo że z przepisów prawa podatkowego wynika, pod rygorem konsekwencji karnych, obowiązek odzwierciedlenia w fakturze przez podatnika zobowiązanego do jej wystawienia, rzeczywistego zdarzenia gospodarczego, z którym właściwe przepisy podatkowe wiążą obowiązek zapłaty określonego podatku, to do dokumentu tego nie ma zastosowanie domniemanie prawdziwości danych zawartych w fakturze. Faktura jest dokumentem prywatnym, a nie dokumentem urzędowym. Nie ma wobec niej zastosowania przepis art. 244 § 1 KPC. Również przepisy prawa podatkowego nie zawierają szczególnych uregulowań nadającym fakturom szczególną moc dowodową. Wobec tego do faktury ma zastosowanie jedynie domniemanie przewidziane w art. 245 KPC. (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z 2015-03-26, V CSK 312/14, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., II CNP 129/07, oraz wyrok NSA w W. z dnia 12 maja 2010 r., I (...)).

Przyjęcie i zaksięgowanie faktury przez jej odbiorcę nie było zatem przeszkodą do kwestionowania wobec wystawcy faktury istnienia lub wysokości należności ujętej w fakturze. Wystawiona faktura umożliwia jej odbiorcy ujęcie danych zawartych w fakturze w dokumentach finansowych, a w konsekwencji uwzględnienia w rozliczeniu podatku dochodowego, jako elementu kosztów uzyskania przychodu, czy też umożliwia realizację prawa podatnika podatku

od towarów i usług do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego (art. 86 ust. 1 (...)). Zaksięgowanie, a następnie niezasadne uwzględnienie danych z faktury nieprzedstawiającej rzeczywistego zdarzenia gospodarczego w rozliczeniu podatkowym odbiorcy faktury może rodzić jego odpowiedzialność karnoskarbową i aktualizować obowiązek dokonania odpowiednich korekt w związku z niezasadnie obniżonym podatkiem dochodowym lub nieprawidłowym rozliczeniem podatku od towarów i usług. Czynności te - dokonane wobec organu podatkowego, a więc podmiotu trzeciego wobec stosunku prawnego, i mające znaczenie dla oceny istnienia wysokości zobowiązania podatkowego odbiorcy faktury - nie stanowią jednak z punktu widzenia przepisów prawa cywilnego ani oświadczenia woli, ani wiedzy w stosunku do drugiej strony stosunku prawnego, będącej wystawcą faktury. Co najwyżej, w konkretnych okolicznościach czynności te mogą być potraktowane jako uznanie niewłaściwe długu, rodzące skutki materialnoprawne w postaci przerwy biegu terminu przedawnienia, bez jednak dalszych konsekwencji polegających na zmianie zasad ciężaru dowodu istnienia spornej wiarygodności między stronami czynności prawnej, z której wiarygodność ta wynika w razie sporu o jej istnienie lub wysokość. (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z 2015-03-26, V CSK 312/14)

Z zeznań świadka K. K. wynika, że przy transportach międzynarodowych pobierany był kwit wagowy, dokumnt CMR , a przy transortach krajowych WZ. D. te w miejscu załadunku i rozładunku były podpisywane, a następnie przekazywane były powodowi. Transport do K. miał być realizowany przez trzy samochody, którymi kierowały osoby o imieniu Z., P., W.. N. świadek T. T. zeznał, że wykonywał kurs na trasie K. – N. Huta, który obejmował transport złomu. Świadek nie był w stanie podać jakie numery rejestracyjne miał kierowany przez niego pojazd. Potwierdził fakt, że dokumenty w postaci CMR , WZ przekazywał powodowi. Świadek P. W. (1) zeznał, że w dniu 19 czerwca 2012 r. nie pracował w firmie powoda, nie zna szczegółów zlecenia nr (...). Na podstawie zeznań świadków nie można zatem ustalić jaki towar był przewożony na trasie K. – G., jak była waga towaru, czy transport K. – G. został zrealizowany.

Zeznania świadka W. O. nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Świadek ze względu na upływ czasu nie pamiętał czy na etapie postępowania windykacyjnego prowadzonego na zlecenie powoda przez (...) S.A. pozwany lub jego pełnomocnik uznali roszczenie powoda. Natomiast dowód z zeznań świadka M. P. Sąd pominął w oparciu o art. 242 k.p.c.

Na okoliczność ustalenia czy pozwany zawierał z powodem umowę o przewóz towarów, w jakiej formie, na jakich warunkach, czy powód wykonał usługę transportową objętą fakturą VAT nr (...), sposobu dokumentowania wykonania usług transportowych oraz na okoliczność ustalenia sposobu określania wysokości wynagrodzenia i podstaw do jego obliczenia z kontrahentami, pozwany wnosił o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka A. M. i J. B..

Z zeznań świadka J. B. oraz A. M. wynika, że zlecenie nr (...) zostało wystawione przez A. M. działającą w imieniu (...) Transport A. R. Z.. Powód wystawił i dostarczył osobiście do siedziby firmy (...) fakturę Vat (...). Kopia faktury została podpisana przez A. M. na prośbę powoda. Świadek poczyniła na zleceniu adnotacje o braku dokumentów do samochodów (...) i (...). Powód miał dostarczyć dokumenty. Przyczyną nie uregulowania faktury nr (...) był brak kwitu wagowego oraz dokumentu CMR. Z zeznań świadków wynika ponadto, że w transporcie sypkim faktura była rozliczana na podstawie masy przewożonego towaru. Brak ustalenia masy uniemożliwił zweryfikowanie faktury. W ocenie Sądu zeznania świadków należało ocenić jako wiarygodne. Zeznania świadków korespondują ze sobą, są logiczne i spójne. Świadek A. M. nie jest obecnie zatrudniona w firmie (...), nie ma zatem interesu w tym aby rozstrzygnięcie sporu nastąpiło na korzyść jednej ze stron.

Oceniając dowód z przesłuchania powoda należało uznać go za niewiarygodny w zakresie, w jakim pozostawał w sprzeczności z resztą zgromadzonego materiału dowodowego w szczególności zeznaniami świadka A. M.. W świetle zeznań świadek A. M. Sąd nie mógł podzielić twierdzeń powoda, że fakt podpisania faktury oznaczał złożenie przez powoda kompletu dokumentów umożliwiających weryfikację faktury i jej akceptację. Świadek w sposób przekonujący zeznała, że powód nie przedłożył dokumentu CMR, który umożliwiłaby weryfikację złożonej faktury i wypłatę należności, o czym świadczy poczyniona na zleceniu adnotacja o braku dokumentów do samochodów wykonujących transport na trasie K.- G..

Powód powinien był zatem celem wykazania swoich roszczeń przedłożyć dokumenty w postaci CMR, kwitów wagowych, które umożliwiałyby jednoznaczne stwierdzenie, że przewóz towarów na trasie US (...) w G. miał miejsce, a także wskazywałyby na wagę dostarczonych w miejsce rozładunku towarów. Dokumenty te stanowiłyby podstawę do zweryfikowania prawdziwości wysokości wynagrodzenia wskazanego w fakturze Vat (...) r. Obowiązкови wynikającemu z art. 6 k.c. powód nie sprostął, co skutkowało oddaleniem powództwa w całości.

Przyczyną oddalenia wniosków dowodowych z pism procesowych oraz orzeczeń zapadłych w innych sprawach na tle podobnego stanu faktycznego, dołączonych do pisma procesowego powoda z dnia 30 maja 2016 r. był fakt, że dowody te nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia. Sąd cywilny nie jest bowiem związany orzeczeniem zapadłym w innych sprawach za wyjątkiem opisanym w art 11 k.p.c.

O kosztach procesu, Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu obciążając nimi powoda. Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.417,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w myśl § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 461 ze zm.) oraz kwotę 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

Sąd nakazał na podstawie art. 113 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.)w zw. z art.98 k.p.c. zapłacić powodowi na rzecz Skarbu Państwa kwotę 931,29 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w sprawie związanych z tłumaczeniem dokumentów oraz stawiennictwem świadków.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)